



Arrest

nr. 134 333 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.G., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 14/10/1990 te Ordjonikidzevskoje geboren.

In februari 2008 vroeg uw vriend K. om samen in het bos veldlokken te gaan plukken. Jullie namen samen een vrachtauto die verschillende mensen naar de velden bracht waar dergelijke zaken worden geplukt. Samen met K., zijn zus en nog enkele anderen die u onbekend waren, liepen jullie naar de velden. Hierbij vroeg K. u om een zware tas te dragen. Toen u hem vroeg wat erin stak, stelde hij enkel dat het eten betrof.

Op een bepaald moment kwamen enkele rebellen, waaronder de schoonbroer van K., jullie tegemoet. Jullie babbelden wat waarna jullie de tassen aan hen overhandigden. In de tassen bleken laarzen, batterijen en dergelijke te steken. Hierna keerden jullie samen met de anderen terug naar huis. In oktober of november 2008 werd K. door de autoriteiten opgepakt.

In maart 2009 kwam K. terug vrij nadat hij een voorwaardelijke veroordeling voor hulp aan de rebellen had gekregen.

In april 2009 werd u door de autoriteiten opgepakt. U werd gedurende een week ondervraagd en geslagen omwille van uw aandeel in de overhandiging van middelen aan A.. Na een week kon uw familie u vrijkopen.

Een maand voordien waren ook enkele van uw vrienden verdwenen die pas in februari 2010 dood werden teruggevonden.

In oktober 2009 verhuisde u naar Grozny.

In diezelfde periode verdween ook uw vriend K..

In december 2009 kwamen de autoriteiten langs bij u thuis om u mee te nemen, maar u was op dat moment niet aanwezig.

U besloot dat het niet langer veilig was om in Rusland te blijven en besloot het land te verlaten.

Op 19/12/2009 vertrok u uit Tsjetsjenië en reisde naar België waar u op 23/12/2009 aankwam. Diezelfde dag diende u er een asielaanvraag in.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een kopie van uw intern paspoort, een kopie van uw geboorteakte en 7 foto's.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde de Russische autoriteiten te vrezen omdat zij u in verband brachten met rebellenactiviteiten.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Betreffende de oorzaak van uw problemen, namelijk het leveren van voedsel aan de schoonbroer van K., legde u tegenstrijdige en weinig logische verklaringen af.

U verklaarde dat u met K. en anderen naar het bos ging om veldlokken te plukken en dat jullie daar zijn schoonbroer en andere rebellen hadden ontmoet. U verklaarde dat A., de schoonbroer, was vergezeld van 2 gemaskerde mannen en 3 Ingoesjen (CGVS I p.16).

In een later gehoor verklaarde u echter dat diezelfde A. was vergezeld door 3 of 4 gemaskerde mannen en 2 zonder masker. Allen spraken Tsjetsjeens. Voor zover u wist betroffen alle rebellen Tsjetsjenen die zonder accent perfect Tsjetsjeens praatten (CGVS III p.7, 11).

Geconfronteerd met uw vorige verklaring, namelijk dat uw schoonbroer door 2 gemaskerde mannen en 3 Ingoesjen was vergezeld, stelde u dat zij misschien Ingoesj hadden gepraat, maar dat u het niet meer wist. U gaf erbij aan dat het Tsjetsjeens en het Ingoesj sterk op elkaar lijken qua taal (CGVS III p.14-15). Echter is dergelijke verklaring niet afdoende.

Het is niet redelijk enerzijds expliciet te stellen dat de schoonbroer was vergezeld door Ingoesjen om nadien te verklaren dat u ervan uitging dat het allemaal Tsjetsjenen betroffen die perfect Tsjetsjeens spraken.

Gezien uit uw verklaringen blijkt dat u zelf de distinctie maakte, is uw uitleg dat beide talen sterk op elkaar lijken immers weinig relevant.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de gevoelens die u had op het moment dat u de rebellen uit het bos zag komen.

U verklaarde dat toen u die mensen zag komen, doelend op de rebellen, u eerst wilde vluchten, maar dan bedacht dat ze u desgevallend als verrader zouden zien en zouden vermoorden (CGVS I p.16). In een later gehoor stelde u echter dat u niet ongerust was toen u de rebellen zag komen en totaal geen angst (voor hen) had (CGVS III p.14).

Geconfronteerd met uw vorige verklaringen hieromtrent en met de toevoeging dat er in die verklaringen toch een (grote) mate van ongerustheid doorklonk, stelde u enkel dat het misschien zo was (CGVS III p.14).

Dergelijke verklaring gaat niet op gezien het grote verschil tussen beide verklaringen.

Er kan immers worden verwacht dat u coherente verklaringen aflegde betreffende het gevoel dat bij u naar boven kwam toen u de rebellen zag aankomen.

Hiermee samenhangend legde u weinig logische verklaringen af aangaande de levering zelf van middelen aan de rebellen.

Uit uw beschrijving blijkt dat de overhandiging van de middelen vrij open gebeurde en dat er vele toevallige getuigen aanwezig waren.

Gezien het feit dat A. en zijn kompanen duidelijk als rebellen te herkennen waren, A. niet gemaskerd was hoewel hij toen officieel werd gezocht (er hingen immers posters van hem aan de blokposten) en een Tsjetsjeense context die wordt gekenmerkt door angst en intimidatie gezien de zware repressie van overheidswege ten aanzien van (vermeende) rebellen, is het zeer opmerkelijk dat dergelijke risicovolle handelingen zo open gebeurden (CGVS III p.8, 9, landeninformatie 1 p.9).

Voorts is het evenzeer onwaarschijnlijk dat u in deze context weinig of geen ongerustheid voelde.

U was immers medeplichtig aan het leveren van middelen aan rebellen terwijl redelijk wat mensen dit konden zien.

Gezien de zware repressie en de algemene sfeer van angst die er omwille van die repressie in Tsjetsjenië heerst, komt het weinig overtuigend over dat u zich niet meer bezorgd toonde omwille van dit feit. U stelde dat u pas wat ongerust werd toen K. werd opgepakt, wat ruim 8 maanden later was (CGVS III p.10-11).

Dergelijke tegenstrijdige en vage verklaringen aangaande de essentie van uw vervolgingsrelaas is dan ook nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts legde u betreffende het moment waarop u K. laatst sprak tegenstrijdige en vage verklaringen af. U verklaarde dat u na de vrijlating van K. niet meer met hem had gesproken. U stelde dat u naar zijn huis was geweest, maar de mogelijkheid niet kreeg met hem te praten (CGVS II p.7).

Het daaropvolgende gehoor gaf u dan weer aan dat u wel met hem had gepraat na zijn vrijlating en dat hij u vertelde wat er met hem was gebeurd en de wijze waarop hij werd mishandeld (CGVS III p.15).

Geconfronteerd met uw vorige verklaringen hieromtrent ontkende u dat u dit had gezegd en stelde dat u niet meer met hem had gepraat nadat u vrijkwam (CGVS III p.16).

Echter had u duidelijk aangegeven dat u niet meer met hem had gesproken nadat hij vrijkwam. Bovendien antwoordde u bevestigend op de daaropvolgende vraag "u zegt dus dat jullie niet met elkaar hebben gesproken nadat K. vrijkwam?" (CGVS II p.7).

Bijgevolg is uw verklaring als zou u dit toen niet hebben gezegd niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren daar er geen sprake kan zijn geweest van enige verwarring.

Gezien u omwille van K. in de problemen kwam en gezien zijn arrestatie u ongerust maakte over uw veiligheid (CGVS III p.10), kan dan ook worden verwacht dat u coherente verklaringen aflegde betreffende het feit of u hem al dan niet na zijn arrestatie heeft gesproken.

Dit kon u immers informatie opleveren betreffende bijvoorbeeld in hoeverre hij werd ondervraagd over het leveren van voedsel in februari 2008 wat een directe invloed had op u.

U stelde immers dat u dacht dat u misschien op basis van zijn verklaringen hieromtrent op een later tijdstip werd opgepakt (CGVS I p.19). Hiermee samenhangend is het evenzeer bevreemdend dat u amper kon zeggen voor wat hij specifiek werd veroordeeld en of de feiten van februari 2008 in het vonnis werd opgenomen gezien de relevantie dit voor u kon hebben (CGVS III p.3).

Dergelijke incoherentie over de laatste maal dat u met K. heeft gesproken, is dan ook negatief naar de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees toe.

Ten slotte legde u ook betreffende de enige arrestatie die u in uw relaas aanhaalde vage en soms incoherente verklaringen af.

U verklaarde dat er tijdens uw arrestatie enkele namen van vermeende rebellen werden genoemd. Behalve deze van K. en A. kon u zich geen andere namen van (vermeende) rebellen herinneren die tijdens de arrestatie vernoemd werden (CGVS III p.14).

In een vorig gehoor verklaarde u echter dat u ook over 2 andere vrienden werd ondervraagd van wie u foto's neerlegde en van wie u de namen kende (CGVS I p.18).

Dergelijke incoherentie over wie u al dan niet ondervraagd werd, komt dan ook weinig overtuigend over. Uit uw verklaringen blijkt verder dat zij wilden dat u de gebeurtenissen uit februari 2008 bekende wat u (uiteindelijk) ook deed (CGVS III p.5-6).

Gezien de context werd dan ook gevraagd of u documenten diende te tekenen ter bevestiging van uw bekentenissen of enige andere documenten. U stelde dat u gevraagd werd bepaalde documenten te tekenen waarop gesteld werd dat u met hen zou samenwerken. U weigerde deze documenten te tekenen.

Gevraagd hoe u aan de druk kon weerstaan om deze documenten te tekenen, stelde u vaagweg dat u ze niet had getekend.

Nogmaals gevraagd welke documenten het betroffen, gaf u dan weer aan deze niet te hebben gelezen, dat u ze zelfs niet gezien heeft (CGVS III p.12).

Uit uw verklaringen bleek dat u er geen idee van had wat er in de documenten stond noch dat zij u dit hadden gezegd. Ze zouden enkel gezegd hebben deze te tekenen zonder te zeggen welke documenten het betroffen (CGVS III p.12-13).

Dit maakt uw initiële verklaring als zouden het documenten betreffen waarin samenwerking van u werd geëist zeer bevreemdend.

Gevraagd waarom u voordien had gesteld dat het papieren voor samenwerking met hen betroffen en hoe u dit wist, gaf u dan weer aan dat zij u dit hadden gezegd wat niet strookt met uw latere verklaringen hieromtrent (CGVS III p.13).

Voorts gaf u tijdens het laatste gehoor op geen enkel moment aan, hoewel meermaals gevraagd werd naar de inhoud van de documenten, dat u tijdens uw vasthouding bekentenissen diende te tekenen. U stelde expliciet dat het enkel documenten aangaande samenwerking met de autoriteiten betrof die u diende te tekenen (CGVS III p.12-13).

Tijdens een vorig gehoor gaf u echter aan dat zij wilden dat u een document tekende waarin aangegeven stond dat u wapens en eten naar de rebellen bracht, dat u hen hielp (CGVS I p.20).

Geconfronteerd met deze verklaring gaf u enkel dat u het niet wist en dit misschien had gezegd (CGVS III p.15).

Een dergelijke incoherentie en volatiliteit betreffende de documenten die u werden voorgelegd, komt dan ook weinig overtuigend over.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat de autoriteiten u als een instrument wilden gebruiken om meer informatie over andere rebellen te verzamelen.

Gevraagd wat u dan concreet moest doen, stelde u vaagweg dat u contact moest zoeken met die mannen. Hoe u dat moest doen zou u niet gezegd zijn geweest noch wat u diende te doen nadat u die contacten had gezocht (CGVS III p.13).

Indien de autoriteiten u 7 dagen vasthouden en onder druk zetten met hen samen te werken is het dan ook weinig waarschijnlijk dat zij u op geen enkele wijze zouden hebben gezegd wat u concreet diende te doen en hoe u dit moest doen.

Dergelijke vaagheid en incoherentie loopt als een rode draad doorheen uw ganse relaas en kan dan ook niet overtuigen.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen toen naar uw beleving bij uw aanhouding werd gepeild evenzeer van een grote mate van vaagheid getuigden.

Toen u gevraagd werd wat er gedurende die week door u heen ging en welke gevoelens toen naar boven kwamen, stelde u vaagweg dat u een week in een kelder had gezeten en gaf u, zonder enige emotie te tonen, mee dat ze zij u met een gevulde fles hadden geslagen en op u hadden gespuwd. Verder gaf u aan dat u contact met hen, doelend op rebellen, moest opnemen.

Gezien het statische en vage karakter van uw antwoord werd nogmaals naar uw beleving gevraagd, naar wat er tijdens uw aanhouding door u heenging.

Wederom kwam u niet verder dan dat u werd geslagen en dat zij uw familie hadden bedreigd indien u niet zou tekenen.

Dergelijke verklaringen komen dan ook weinig doorleefd over voor iemand die een week door de autoriteiten werd aangehouden waardoor kan verwacht worden dat er allerlei gevoelens en indrukken naar boven zouden komen.

Toen u vervolgens gevraagd werd de kelder te beschrijven, u had er immers een groot deel van de week in doorgebracht, gaf u enkel aan dat het er vochtig was en de deur van metaal was. Er zouden geen ramen zijn geweest en u zou een matras en deken hebben gehad. Meer informatie kon u niet geven.

Indien u daadwerkelijk een week in dergelijke ruimte zou zijn opgesloten, komt het bevreemdend over dat u zich geen bepaalde markante details van de ruimte zou herinneren of minstens kon aangeven waardoor dit niet mogelijk zou zijn (CGVS III p.5-6).

Hoewel dergelijke vaststellingen rond uw beleving niet dragend zijn voor de inschatting van uw geloofwaardigheid, zijn uw verklaringen hieromtrent tekenend voor de vaagheid en het weinig doorleefde karakter van uw relaas dat niet kan overtuigen.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw binnenlands paspoort bevat enkel persoonlijke gegevens, maar geeft geen informatie over uw asielmotieven.

De door u neergelegde foto's van de lijken van 2 van uw vrienden geven aan dat zij zijn gestorven. Uit de foto's en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat zeker 1 van de 2 het leven liet bij een confrontatie met ordetroepen. Echter kan het op geen enkele wijze aantonen dat u omwille van hen problemen heeft gekend of zou kennen.

Zoals eerder aangegeven legde u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet over hen werd ondervraagd tijdens uw vasthouding en zijn er voor het overige geen elementen aanwezig dat u omwille van hen in de problemen zou komen.

De overige foto's dateren van uw jeugdjaren en kunnen hoogstens aantonen dat sommige van uw jeugdkameraden later bij rebellenactiviteiten betrokken raakten wat echter niet kan aantonen dat u omwille van deze contacten in de problemen zou zijn geraakt. Uit deze foto's kan overigens überhaupt niet worden opgemaakt dat sommigen onder hen zich effectief bij de rebellen aansloten.

Het medisch attest van de huisarts geeft aan dat u last zou hebben van geheugenproblemen wat u tijdens de gehoren evenzeer aanhaalde. Een huisdokter stelde deze diagnose zonder evenwel enige aanduiding te geven waarop hij zich baseert en in welke mate dit zich bij u manifesteert. Dergelijk uitermate vage document van een huisarts is ruim onvoldoende om te besluiten dat uw cognitieve functies danig verstoord zouden zijn dat zij u ervan weerhouden coherente en duidelijke verklaringen af te kunnen leggen.

Uit het attest van de psychiater kan niet worden opgemaakt dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft. De enige test waarvan in het attest sprake is om uw cognitieve functies na te gaan, doorstond u probleemloos. Bovendien besluit het attest dat er hoegenaamd geen sprake is van enige vroegtijdige dementie bij u of worden de door u verklaarde geheugenproblemen op enige wijze bevestigd.

Bijgevolg kunnen dergelijke attesten onvoldoende aantonen dat u niet in staat zou zijn om op coherente en duidelijke wijze verklaringen af te leggen.

Overigens kan worden opgemerkt dat u over bepaalde facetten in uw relaas wel degelijk gedetailleerde verklaringen aflegde.

Zo legde u betreffende bepaalde delen van uw reisroute zeer gedetailleerde verklaringen af. U stelde dat u op 19/12/2009 's ochtends uit Assinovskaya vertrok en naar Nalchik reed waar u 's avonds aankwam. U reisde vervolgens per bus en kwam op 23/12/2009 in België (CGVS I p.14-15).

Dergelijke specifieke verklaringen kunnen minstens als een relativering van de door u verklaarde geheugenproblemen worden gezien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 mei 2014 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout"* en van art. 1, sectie A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Hij herhaalt ook kort zijn feitenrelaas.

Vervolgens is verzoeker van mening dat de commissaris-generaal *"zijn problemen ten onrechte heeft geringschat"*, hoewel *"de omstandigheden waarin verzoeker in de Russische Federatie leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten"*.

Volgens hem is *"het CGVS selectief tewerk gegaan, enkel maar in het nadeel van verzoeker"*, wat getuigt *"van een gebrek aan inlevingsvermogen"*. Verzoeker hekelt het feit dat de commissaris-generaal *"geen, minstens te weinig rekening (heeft) gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker, de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse"*.

De weerhouden tegenstrijdigheden kunnen volgens verzoeker *"niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in verzoekers verklaringen en zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag"*.

Hij voert aan dat geen rekening werd gehouden *"met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in de Russische Federatie enerzijds en de gehoren van verzoeker op het CGVS anderzijds"*, noch *"met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in de Russische Federatie en met de geheugenproblemen waarmee hij kampt (zoals is gebleken uit de medische attesten van de huisarts en de psychiater)"*, noch *"met het menselijk aspect"*.

Verzoeker laat gelden dat het algemeen geweten is *"dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid"*.

Met betrekking tot de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst (zie het verzoekschrift, p. 6) en waaruit zou blijken dat in Tsjetsjenië weliswaar mensenrechtenschendingen voorkomen doch dat niet alle burgers zonder onderscheid daarvan het slachtoffer zouden zijn, stelt verzoeker dat deze informatie *"te vaag, abstract en theoretisch (is) en onvoldoende rekening (houdt) met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoeker verkeert in Tsjetsjenië"*.

Verzoeker haalt uit voornoemde informatie aan en stelt van oordeel te zijn dat *"dient te worden besloten dat verzoeker omwille van zijn vermeende (materiële) steun aan rebellen in het verleden wel degelijk valt onder de categorie 'risicogroep' die een gegronde vrees kan hebben om het slachtoffer te worden van persoonlijke vervolging door de autoriteiten"*.

Hij besluit dat uit zijn relaas is gebleken *"dat hij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat hij riskeert ernstige moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië"*.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, stelt verzoeker te vrezen *"hoedanook het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing"*.

Hij vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen, van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker het dossier terug te zenden naar aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker vage, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde aangaande:

(i) het leveren van voedsel aan de schoonbroer van K. (zie het verhoorverslag van 12 augustus 2011, p. 16; zie het verhoorverslag van 20 maart 2014, p. 7-11, 14,15);

(ii) het moment waarop hij K. laatst sprak (zie het verhoorverslag van 12 augustus 2011, p. 19; zie het verhoorverslag van 5 oktober 2011, p. 7; zie het verhoorverslag van 20 maart 2014, p. 3, 10, 15,16);

(iii) zijn arrestatie (zie het verhoorverslag van 12 augustus 2011, p. 18, 20; zie het verhoorverslag van 20 maart 2014, p. 6, 12-15).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat *“geen , minstens te weinig rekening (werd) gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker, de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse”,* noch *“met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in de Russische Federatie enerzijds en de gehoren van verzoeker op het CGVS anderzijds”,* noch *“met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen n.a.v. de gebeurtenissen in de Russische Federatie en met de geheugenproblemen waarmee hij kampt (zoals is gebleken uit de medische attesten van de huisarts en de psychiater)”*, noch *“met het menselijk aspect”*, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij voor de verschillende asielinstanties gedetailleerde, volledige en gelijklopende verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De Raad wijst erop dat verzoeker ten tijde van de gebeurtenissen 18 jaar oud was, ten tijde van zijn eerste en tweede verhoor op het Commissariaat-generaal 20 jaar oud en ten tijde van zijn derde en laatste gehoor op het Commissariaat-generaal 23 jaar oud.

Van een asielzoeker van die leeftijd, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag wel degelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De aangehaalde gebeurtenissen zijn dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks zijn *“jeugdige leeftijd”*, *“het grote tijdsverloop”* en *“de traumatische ervaringen”*, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Wat de voorgehouden geheugenproblemen betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal een handgeschreven attest van dr. L.R. en een verslag van 21 maart 2013 van dr. L.T. voorlegde.

Uit de nota van dr. L.R., die zonder meer vermeldt dat verzoeker *“lijdt aan lichte geheugen stoornissen”* (sic), blijkt geenszins waarop deze “diagnose” werd gebaseerd, noch in welke mate deze stoornissen zich zouden manifesteren.

In het verslag van dr. L.T. wordt geenszins bevestigd dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden.

De Raad besluit vast dat uit deze documenten niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat zijn geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de afhandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) citeert uit informatie aangaande Tsjetsjenië door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en stelt van oordeel te zijn dat *“dient te worden besloten dat verzoeker omwille van zijn vermeende (materiële) steun aan rebellen in het verleden wel degelijk valt onder de categorie ‘risicogroep’ die een gegronde vrees kan hebben om het slachtoffer te worden van persoonlijke vervolging door de autoriteiten”*, wijst de Raad erop dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en dat verzoeker bijgevolg niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij *“omwille van zijn vermeende (materiële) steun aan rebellen in het verleden”* tot een risicogroep behoort die een gegronde vrees kan hebben om het slachtoffer te worden van persoonlijke vervolging door de autoriteiten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van *“COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie”* van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE